

[Estrup]

Når en arbejdskonflikt har fået et sådant omfang, at den truer fundamentale samfundsværdier, må den standses. Det er der en lang tradition for i dansk politik; det har ikke mindst socialdemokratiske regeringer gjort i en lang række tilfælde, og det har vi fra radikal side støttet de pågældende regeringer i. Derfor synes jeg også, det er glædeligt, at Socialdemokratiet i opposition vil leve op til den tradition og det ansvar.

Den frie forhandlingsret og frie aftaleret er en vigtig garanti for, at vort arbejdsmarked fungerer, og for, at de aftaler, som indgås, faktisk respekteres i det daglige arbejde. Men når forhandlingerne mislykkes og der udbræder konflikt, er det uundgåeligt, at det er den uskyldige tredjepart, som kommer i klemme. Der er efter radikal opfattelse snævre grænser for, hvilke skadevirkninger i så henseende samfundet kan og bør acceptere.

For Det Radikale Venstre har det altid været et princip, at arbejdskonflikter måtte stoppes, når de nærmede sig det, man kunne kalde »livstruende forhold«. Det gør lægekonflikten nu, og derom tror jeg ikke der kan herske tvivl. Sådan som vi har set forholdene beskrevet i de seneste dage, har der været en lang række eksempler på patienter med alvorlige sygdomme, som ikke kunne behandles, og på operationer, som ikke kunne udføres. Det er en situation, som ikke er acceptabel i et samfund, hvor sygehusvæsenet og den almindelige sundhed spiller en væsentlig rolle. Derfor må vi nu stoppe konflikten.

Men samtidig med at konflikten må stoppes, er det også vigtigt, at det, man kalder spillereglerne på arbejdsmarkedet, overholdes. Uanset om man måtte have sympati eller ej for konflikten og konfliktens parter, må de arbejdsmarkedspolitiske spilleregler være dem, man følger. Det, som jo er afgørende ved siden af at få bremset konflikten, er, at der skabes arbejdsro på sygehusene. Det er først og fremmest det, patienterne har brug for.

Som situationen er, hvor vi jo formelt ikke har en mæglingsskitse, er der rent faktisk ikke andre muligheder end en forlængelse af overenskomsterne. Den model, som regeringen har valgt, er efter Det Radikale Venstres opfattelse klog og afbalanceret. Den stopper konflikten, forlænger overenskomsterne, men

åbner samtidig for en ny forhandlingsløsning gennem nedsættelse af et paritetisk nævn.

Det må meget stærkt ønskes, at det i løbet af de ca. 4 måneders forhandlinger, som nu formentlig kommer, lykkes at skabe en frivillig aftale, men mislykkes det, står vi ikke på bar bund; så træder den udpegede opmand til med en afgørelse. Det er den kombination af fasthed og fleksibilitet, som vi fra radikal side mener kan skabe ro og ordnede forhold på vore sygehuse.

Konflikten må altså stoppes, men strukturproblemerne i arbejdstilrettelæggelsen på sygehusene må også løses, ellers er vi i løbet af kort tid lige vidt.

Alt tyder nu på, at Folketinget med et bredt flertal vil kunne opfylde sin del af opgaven. Det synes jeg er meget glædeligt, men det afgørende arbejde må og skal udføres af parterne selv i konflikten. Derfor må man stærkt håbe, at såvel arbejdsgiversiden som de yngre læger nu formår at leve op til deres ansvar. Det skylder de faktisk de mange patienter, som er den uskyldige tredjepart i denne sag, og det er jeg sikker på at også den helt overvejende del af befolkningen mener.

Fra radikal side kan vi støtte lovforslaget.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal starte med at sige tak til arbejdsministeren, fordi arbejdsministeren er kommet med dette lovforslag. Med en konfliktsituation på Yngre Lægers område, der har udviklet sig til at blive livstruende, har en regering ikke længere noget valg. Man er nødt til at gribe ind, så patienterne kan få den behandling, de har brug for og har krav på.

Et regulært forhandlingsresultat havde været at foretrække, men selv med et lovindgreb er det stadig parterne selv, der kommer til at løse de fundamentale problemer på lidt længere sigt, nemlig ved, at der nedsættes et paritetisk nævn. Dette nævn skal ændre i lægernes arbejdsområde og arbejdstidsplacering og se på rådighedstjenesteproblematikken. Der ligger her en lang række problemer, som trænger til at blive løst, ikke blot for lægerne, men i allerhøjeste grad også for patienterne. I de sidste 4 uger har det ikke været nemt at være patient.